

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI COPII

ÎNTOARCEREA TÂNĂRULUI PRINȚ

A.G. Roemmers

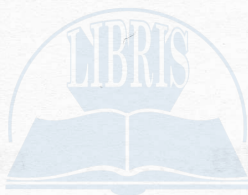
Omagiu capodoperei *Micul prinț* de Antoine de Saint-Exupéry

*Această carte ne înapoiază ceea ce
n-ar fi trebuit să abandonăm niciodată:
iubirea față de celălalt, fraternitatea,
educația, familia... – Bruno d'Agay,
membru al familiei Saint-Exupéry*

CU ILUSTRAȚII DE
LAURIE HASTINGS

CARTE- EVENIMENT

- publicată în 22 de țări
- vândută în peste
1 MILION
de exemplare

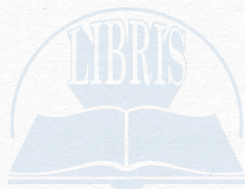

CUPRINS

<i>Prolog</i>	5
<i>Câteva cuvinte în loc de introducere</i>	9
Capitolul 1	13
Capitolul 2	17
Capitolul 3	20
Capitolul 4	25
Capitolul 5	33
Capitolul 6	37
Capitolul 7	41
Capitolul 8	45
Capitolul 9	50
Capitolul 10	56
Capitolul 11	60
Capitolul 12	63
Capitolul 13	69
Capitolul 14	74

Capitolul 15	83
Capitolul 16	88
Capitolul 17	92
Capitolul 18	100
Capitolul 19	111
Capitolul 20	115
Epilog	120

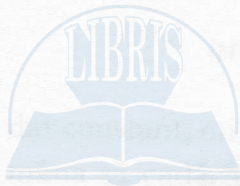

A.G. Roemmers

ÎNTOARCEREA TÂNĂRULUI PRINȚ

Traducere din limba spaniolă de Alexandra Rușitoru

CAPITOLUL 1

Străbăteam cu mașina, singur, pe o șosea solitară din Patagonia, ținut care-și datorează numele unui trib de indigeni despre care se presupune că ar fi avut niște picioare disproporționat de mari, când dintr-odată am zărit pe marginea drumului o formă cu aspect straniu. Am încetinit instinctiv și am descoperit, plin de uimire, un moț de păr blond care se șteea de sub o pătură albastră ce părea să înfășoare o persoană. Am oprit și, ieșind din mașină, am rămas năucit. Acolo, la sute de kilometri de cel mai apropiat sătuc, în mijlocul unui pustiu unde nu se vedea nici măcar o casă, nici o zăbrea, nici un copac, un tânăr dormea liniștit, fără nici o urmă de grijă pe chipul său inocent.

Ceea ce inițial luasem, în mod greșit, drept pătură era, de fapt, o mantie lungă, albastră, cu franjuri, care lăsa să i se vadă pe alocuri dosul purpuriu, din care se șteau niște pantaloni albi ca de călăreț, băgați în două cizme lucioase de piele neagră.

Ținuta aceea îi dădea băiatului un aer princiar, total nepotrivit cu locul. Fularul de culoarea grâului, care unduia nepăsător în briza primăverii, se confunda uneori cu părul, împrumutându-i un aspect melancolic și visător.

Am rămas pe loc o vreme, surprins de ceea ce, pentru mine, reprezenta un mister inexplicabil. Părea că până și vântul, care cobora învârttejindu-se din munți, l-ar fi ferit de învolburarea sa.

Mi-am dat imediat seama că nu-l puteam lăsa să doarmă astfel, lipsit de orice apărare prin pustietățile acelea, fără apă sau hrană. Deși înfățișarea lui nu inspira cătuși de puțin teamă, a trebuit să-mi înving o anumită reticență ca să mă apropii de tânărul necunoscut. L-am luat cu oarecare greutate în brațe și l-am așezat pe scaunul din dreapta.

M-a surprins foarte mult faptul că nu s-a trezit, ba chiar m-am temut că ar fi putut fi mort. Un puls slab,

dar constant, mi-a dat de înțelese că nu era așa. Lăsându-i mâna să cadă moale pe scaun, m-am gândit că, dacă n-aș fi fost atât de influențat de imaginile cu ființe înaripate, aș fi crezut că mă aflu în prezența unui înger coborât pe pământ. Abia apoi aveam să aflu că băiatul era istovit, la limita puterilor.

După ce am pornit din nou la drum, multă vreme nu mi-a dat pace gândul că adulții, cu avertismentele lor menite să ne protejeze, ne îndepărtează de fapt de ceilalți, într-atât de mult, încât ideea de a atinge sau de a privi în ochi pe cineva ne trezește o neîncredere incomodă.

— Mi-e sete, grăi dintr-odată băiatul, iar glasul lui mă făcu să tresar, fiindcă îi uitasem aproape complet prezența.

Deși vorbise încet, sunetul vocii lui avea transparența apei pe care o ceruse.

În astfel de călătorii, care puteau dura și câte trei zile, aveam întotdeauna în mașină ceva de băut și de mâncat, ca să nu fiu nevoit să opresc și pentru altceva în afară de benzină. I-am dat o sticlă, un pahar de plastic și un sendviș cu carne și roșii învelit în folie de aluminiu. A mâncat și a băut fără să scoată o vorbă. În tot acest timp, prin cap îmi treceau nenumărate întrebări: „De unde vii?“, „Cum ai ajuns până aici?“, „Ce făceai acolo, întins pe marginea drumului?“, „Ai familie?“, „Unde e?“ și așa mai departe. Încă mă mai miră faptul că, așteptând ca tânărul să-și recapete energia, am fost în stare să păstrez tăcerea timp de zece minute nesfârșite, mai ales că sunt nerăbdător din fire, extrem de curios și dornic să ajut. El, pe de altă parte, luă băutura și mâncarea

ca și cum ar fi fost cu totul firesc ca, după ce zăcuse abandonat în mijlocul unui peisaj semideșertic, să apară cineva care să-i ofere de băut și un sendviș cu carne.

— Mulțumesc, spuse după ce termină, sprijinindu-se din nou de geamul ușii, de parcă acest cuvânt ar fi fost suficient pentru a-mi risipi orice îndoială.

După un timp, mi-am dat seama că nici măcar nu-l întrebasem încotro mergea. Pentru că se afla pe partea dreaptă a șoselei când îl găsisem, presupusesem că mergea spre sud, dar cel mai probabil încerca să ajungă în capitală, care se afla spre nord.

Ciudată ușurința cu care presupunem că și ceilalți merg în aceeași direcție cu noi.

Când mi-am întors din nou privirea spre el, era prea târziu. Vise noi îl purtau iar departe de acolo.

CAPITOLUL 2

Să-l trezesc? Nu, trebuia să ne continuăm drumul; spre nord sau spre sud, nici nu mai conta.

Am accelerat. De data asta n-aveam de gând să pierd prea mult timp întrebându-mă în ce direcție s-o iau.

În astfel de gânduri eram cufundat când, după o lungă perioadă de timp, am simțit brusc cum o pereche de ochi albaștri mă observau curioși.

– Bună! am salutat, întorcându-mă scurt către tânărul misterios.

– Ce fel de aparat ciudat mai e și acesta, în care călătorim? întrebă el, măsurând cu privirea interiorul automobilului. Unde îi sunt aripile?

– Te referi la mașină?

– Mașină? Se poate desprinde de pământ?

– Nu, am răspuns, cu o umbră de orgoliu rănit.

– Și nici nu poate ieși de pe fâșia aceasta cenușie? mă iscodi arătând cu degetele parbrizul, în timp ce mă confruntam cu propriile limite.

– Fâșia aceasta se cheamă „șosea“, i-am explicat, gândindu-mă: „De unde a mai aterizat și băiatul ăsta?“ Iar dacă am ieși de pe ea la viteza pe care o avem, am fi morți.

– Șoselele astea sunt mereu atât de despotice? Cine le-a inventat?

– Omul.

Mi-era tot mai greu să răspund la întrebări atât de simple. Cine era acest tânăr care radia inocență și care îmi zguduia întregul sistem de credințe primit moștenire?

– De unde vii? Cum ai ajuns până aici? l-am chestionat, descoperind în privirea lui ceva ce mi se părea neobișnuit de familiar.

– Și există multe șosele pe pământ? întrebă el, fără să ia în seamă vorbele mele.

– Da, o mulțime.

– Eu am fost într-un loc unde nu există șosele, spuse tânărul cel misterios.

– Dar acolo oamenii s-ar rătăci... i-am atras atenția, simțind totodată cum creștea curiozitatea mea de a afla cine era și de unde venea.

– Când nu există șosele pe pământ, continuă el imperterbabil, oamenii nu caută să se orienteze după cer?

Și se uită în sus pe geam.

– Noaptea poți să te ghidezi după stele, am reflectat. Dar ziua, când lumina e foarte puternică, am risca să orbim.

—Ah! exclamă tânărul. Orbii văd ceea ce nimeni nu îndrăznește să vadă. Probabil că sunt cei mai curajoși oameni de pe această planetă.

N-am știut ce să-i răspund, și între noi s-a așternut liniștea, în timp ce mașina își continua drumul pe fâșia despotică și cenușie.